

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Petri Ribadeneiræ, Societatis Iesv Presbyteri, De
Tribulationibus huius seculi Libri Duo**

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniae, 1604

XXV. Cur Deus bonis temporalia bona concedat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50340)

scientes, quàm exigui valoris ac pretij
 perspicuè intelligamus. Etenim cum
 stissimus & prudentissimus Deus, per
 tis etiam ac desperatis hæreticis, & in
 delibus illas concedat, apertè dem
 strat, nullius esse æstimationis; neque
 nim talibus eas donaret, si alicuius po
 tij forent, quippe, qui pretiosas marger
 tas porcis proijcere vetat. Dum autem
 malis & peruersis temporalia bona la
 gitur, manifestè docet, non ea esse preti
 osa & præstantiã, sed grauissima potius
 onera, quibus quantò quis magis abo
 dat, tantò amplius grauatus & onus
 & maiori periculo est expositus.

CAPVT XXV.

*CVR DEVS BONIS TEMPO
 ralia bona concedat.*

Verùm enim uerò, ne probi forte
 sis Deum omninò sui oblitum
 nullam sibi in rebus temporalibus potius
 esse existiment, solet nō nunquam De
 amicos suos ditare, quemadmodum
 Veteri quondam Testamento, Abrah
 mum, Isaacum, Iacobum, Dauidem, Sa
 lomōnem, & Ezechiã; in nouo autē Co
 stantinū, Theodosiū, Carolū Mag. S. Sp
 strū, Gregor. & nō nullos alios deuotiss
 fideles t
 sanè id
 pso ma
 uersale
 omniu
 torem
 & dirig
 tia ad d
 Atque
 lijs con
 manaru
 in error
 psam et
 us Vate
 cunque
 in terra
 que Da
 cali infr
 buntur s
 Excelsu
 que vol
 hoc mo
 impius
 (qui ex
 Christi
 nem) in
 nū tēpo
 cis suis
 iuste ha
 tias nul
 lucem i

fideles sibi famulos locupletauit. Quod sane ideo Deus facit, vt nimirum hoc ipso manifestè declaret, se primam & vniuersalem esse causam & fontem bonorum omnium, & administratorem & gubernatorem creaturarum, quas disponit, regit, & dirigit incomprehensibili sua prudentia ad destinatum & placitum sibi finem. Atque hac ratione omnes sibi ipsi vel alijs confidenres, nec aliquam rerum humanarum Deo curam esse arbitranres, in erroris sui agnitionem peruenient: ipsam enim ineffabilem veritatem Regius Vates pronunciat, dicens: *Omnia quae-
cunque voluit Dominus fecit, & in caelo & in terra, in mari, & in omnibus abyssis.* Item que Daniel ad Nabuchodonosor: *Rore caeli infunderis, septem quoque tempora mutantur super te, donec scias quod dominetur Excelsus super regnum hominum, & cuiuscumque voluerit det illud.* Deinde tolletur per hoc medium vana eorum opinio qui vt impius ac sceleratus apostata Iulianus, (qui ex falsa & malitiosa opinione sua Christianos spoliandi sumpsit occasionem) indecens esse existimant, Christianum temporalia bona possidere: at quia amicis suis Deus illa tribuit, perspicuum est, iuste haec ab iisdem possideri: quibus diuitias nullatenus concederet, si animae salutem impedirent.

Eodem-

Psal. 134.

Dan. 4.

Eodem præterea medio, malitia
 impietas quorundam hominum ma-
 festatur, qui temporalibus bonis abun-
 tes, ab immoderata concupiscentia &
 ordinato appetitu excæcari se patiuntur,
 ita vt causa huiusce mali, non tam in
 norum affluentia (bene enim quidam
 lis vtuntur) quàm in superfluis abun-
 um affectionibus consistat. Nam vt
 S. Gregorius: Sunt nonnulli, qui vt fru-
 tur Deo, dispensatoriè vtuntur hoc sa-
 lo. Et sunt nonnulli, qui vt fruantur hoc
 sæculo, transitoriè vtì volunt Deo: non-
 nulli bona temporalia habent in vsu,
 terna tantùm in desiderio: nonnulli
 siderant & fruuntur ex voto bonis præ-
 sentibus, & cælestium velut per somnia
 reminiscuntur: Impius à passionibus
 is seducitur, iustus autem cordis sui retri-
 nat appetitus: impius possessionum su-
 rum se Dominum reputat, & ad placen-
 eas dilapidare se posse existimat; contra
 iustus bonorum sibi commissorum se dis-
 pensatorem, & exactissimam eorum de-
 Deo rationem reddendam fore agno-
 cit: impius omni honore se dignum
 dicat, & quicquid ipsi honoris exhibe-
 tur, hoc sibi deberi arbitratur; ac iustus
 licet dignioris status sit, haud tamen
 circò inflatur, quin potius humiliat

*Lib. 2. Mor.
 cap. 9.*

confundit seipsum, nam & plurimos subditorum suorum meliores se aestimat, & non tam meritorum, quàm dignitatis & officij ratione honorari ac reuereri se arbitratur, omninoq; sibi persuadet vitam hanc comœdiæ vicem agere, in qua, cum personæ diuersæ repræsententur; attamen non is, qui Regis, aut Pontificis, sed qui suam qualemcunq; personam optimè atque artificiosissimè repræsentat, siue rusticus ille, an nobilis, diues an pauper fuerit, ab omnibus iure laudatur.

Quando ergò Deus temporalia bona bonis tribuit, hoc ipso docet, se alijs quoque similia daturum, dummodò vtilia forent: neque enim hæc illis subtraheret aut denegaret, nisi pernitiōsa & noxia essent. Nam, vt ait Boëtius, Deus similis est Medico prudenti, qui diuersos morbos diuersis curat remedijs, ordinando cuique infirmo medicinam, secundum subiecti dispositionem, vni amaram, alteri suauem ac dulcem præbet potionē: qui autem amaram recipit, non conquiri, nec suauiore appetere potest, aut debet: non enim Medicus gustum & saporem, sed infirmi respicit sanitatem.

Ad hæc etiam maximas Electis suis in hac vita facultates largitur, vt per

K illas

illas commotos, ad contemplationem
 amorem, & desiderium æternorum
 inæstimabilium, quæ speramus, bono-
 rum excitet. Cùm enim Deus in hac
 chrymarum valle, & deserto hoc syl-
 stribus feris repleto tantam homini ge-
 tiam præstet, adeoque benignè cum
 pso conuerfetur, vt eidem etiam fami-
 tem, honores, opes, dignitates ac po-
 states concedat: quid non faciet in pa-
 tria cœlesti, in palatio & habitaculo
 quietis & gaudij, vbi eum facie ad faciem
 contemplabimur?

Postremò Deus innumeras opes
 ingentia quandoque prædia bonis con-
 cedit, non aliam ob causam, quàm vt
 illos vniuerso mundo benefiat. nam
 pius ad se rapit omnia, & sibi soli cuncta
 reseruat: contrà iustus communicat
 omnibus & instar Solis cuiusdam luminis
 sui radios diffundit. Si bona possidet, hæc
 sibi in vsum egenorum donata esse co-
 gnoscit: si honore & dignitate præditus
 est, reuerentur pariter & ipse honore de-
 gnos: si officio ac potestate fungitur, ad
 auxiliatricem lapso porrigit manum, tu-
 tur miseros, cōsolatur afflictos, punit
 deprimat arrogantes; ita vt gratia vni
 cui proborum à Deo exhibita tantum
 valeat, ac si pluribus cōmunicata foret.

eò quod

quòd omnes illâ fruantur. Et sicut tenuiores venæ à maioribus sanguine replentur: ita quoque pauperes à diuitibus sustentantur.

CAPVT XXVI.

*CVR DEVS BONVM ET MALVM
tribuat illis, qui nec benè nec
malè agunt.*

Non tantum Deus electis ac reprobis; sed etiam benè & malè operari nescientibus bona & mala imperitur, ijs potissimum, qui rationis expertes, voluntate & arbitrio libero in consultâdo, deliberando & eligendo vti nequeunt, quales sunt, insensati, stolidi, & infantes rationis vsum non habentes. Videmus quosdam pueros in tenera adhuc ætate varijs affligi & consumi infirmitatibus: contra nonnullos instar floris formosos, sanos & vegetos cernimus. quam autem huius rei dabimus causam?

Ad explanandam hanc quæstionem, sciendum est, Parentes sæpè filiorum causare infirmitatem. Nam si pater prodigus, lusor, & dissipator bonorū fuerit, ipse causa est paupertatis & indigentiæ filiorum, quia diuinam transgreditur legē, qua cauetur, vt bona utiliter collocentur, nec vlla ratione dissipentur: quòd si